

Neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu [§ 39 odst. 1](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde o jinou vadu ve smyslu [§ 103 odst. 1 písm. d\)](#) s. ř. s.

Věc: Jana D. v P. proti České správě sociálního zabezpečení o odnětí plného invalidního důchodu, o kasační stížnosti žalobkyně.

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 6. 2001 byl žalobkyni podle [§ 56 odst. 1 písm. a\)](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, odňat od 22.6.2001 plný invalidní důchod, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 %.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17.4.2002 přezkoumávané rozhodnutí potvrdil; vycházel především z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, která v rámci komplexního zhodnocení zdravotního stavu zvýšila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 5 % na celkových 55 %. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nadále plně invalidní podle [§ 39 odst. 1](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, ale již pouze částečně invalidní podle [§ 44](#) odst. 1 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas odvolání. Jelikož o něm Vrchní soud v Praze nerozhodl do 31.12.2002, došlo z moci [§ 129](#) odst. 4 s. ř. s. 1.1.2003 k zastavení řízení. Žalobkyně využila práva napadnout rozhodnutí soudu o opravném prostředku kasační stížností, kterou dne 30.1.2003 podala u Městského soudu v Praze.

Žalobkyně (dále též "stěžovatelka") napadla rozsudek Městského soudu z důvodů uvedených v [§ 103](#) odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Její námítky lze shrnout takto: Žalobkyně si nechala vypracovat soudním znalcem z oboru posudkového lékařství znalecký posudek, z něhož vyplynulo, že hlavní a základní příčina poruchy jejího zdravotního stavu, a tím i spojené invalidity, je jiná než ta, k níž dospěla posudková komise. Dále poukazovala na to, že znalec ve svém posudku dospěl k závěru, že její onemocnění, které odpovídá 60 % míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se zvýšením o 10 % za další onemocnění na výslednou hodnotu 70 % poklesu, je příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který tu byl ke dni vydání rozhodnutí ČSSZ, tedy ke dni 4.6.2001. Mezi oběma odbornými lékařskými posudky tak existovaly zásadní rozpory, které měly nejen charakter početní, ale týkaly se samého základu, tedy otázky, které onemocnění žalobkyně je příčinou hlavní a základní. Takový rozpor bylo možno podle názoru žalobkyně odstranit pouze odborným posudkem, neboť se jedná o otázku náležející především odbornému lékařskému posouzení.

Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4.6.2001, jímž byl stěžovatelce podle [§ 56 odst. 1 písm. a\)](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, odňat od 22.6.2001 plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení není již stěžovatelka plně invalidní, ale nadále částečně invalidní. Bylo tedy třeba nejprve zjistit, zda stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ke dni 4.6.2001, splňovala nadále podmínky plné invalidity ve smyslu ustanovení [§ 39 odst. 1](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, či nikoliv. Bylo nutno posoudit, zda nadále pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil nejméně 66 % nebo zda stěžovatelka byla schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

V daném případě se tedy jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle [§ 4](#) odst. 2 zákona ČNR č. [582/1991 Sb.](#), o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1.1.1998, Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen "MPSV"), které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zákonných zásad; přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem ve věci stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti, který je kladen na posudky posudkových komisí, spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na plný nebo částečný invalidní důchod, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité zdůvodnění svého posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení plné invalidity závisí především.

Soud v projednávané věci proto nepochybil, když vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ze dne 20.2.2002. Nejvyšší správní soud však nesdílí závěry Městského soudu v Praze o úplnosti a přesvědčivosti podaného posudku, a to ve vztahu k posouzení určujícího zdravotního postižení stěžovatelky v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, a následně k přesvědčivosti tam stanoveného poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti zpochybňuje závěry obsažené v posudku Posudkové komise MPSV týkající se určení rozhodujícího zdravotního postižení a stanoveného poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Odvolává se na znalecký posudek soudního znalce z oboru posudkového lékařství, podle něhož je hlavní příčinou invalidity stěžovatelky jiné zdravotní postižení, které podle kapitoly X oddílu D položky 1 písm. d) přílohy č. 2 vyhlášky MPSV č. [284/1995 Sb.](#), kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění vyhlášky č. [157/1997 Sb.](#) a vyhlášky č. [40/2000 Sb.](#), odpovídá 60 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a se zvýšením podle [§ 6](#) o 10 % za onemocnění páteře 70 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Tento stav byl u stěžovatelky i ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí ze dne 4.6.2001.

Z výše uvedeného tedy vyplývá rozpor v posouzení stěžovatelčina rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Přestože odchylnost výše uvedeného posouzení vyplývá ze znaleckého posudku vypracovaného dne 24.8.2002, tedy poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (4.6.2001), má Nejvyšší správní soud za to, že je možné z posouzení zdravotního stavu stěžovatelky obsaženého v tomto posudku vycházet, neboť stěžovatelka již v opravném prostředku namítala neúplnost posouzení zdravotního stavu s tím, že bylo posouzeno pouze páteřní onemocnění, a dovolávala se posouzení zdravotního postižení i z hlediska interního a gynekologického, přičemž je třeba přihlédnout i k tomu, že znalec ve svém posudku hodnotí stav, který zde byl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. I když se Posudková komise MPSV ČR v posudku ze dne 20.2.2002 zabývala gastrointestinální problematikou přítomnou u stěžovatelky od roku 1994, přesto dospěla k odlišnému závěru o rozhodujícím zdravotním postižení stěžovatelky.

Za výše uvedené situace, z níž vyplývá odchýlné posouzení zdravotního stavu stěžovatelky, který tu byl v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí, nepovažuje Nejvyšší správní soud posudkový závěr obsažený v posudku ze dne 20.2.2002 o rozhodujícím zdravotním stavu stěžovatelky v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí za zcela úplný a přesvědčivý. Proto dospěl k závěru, že posouzení zdravotního stavu stěžovatelky, uvedené v posudku Posudkové komise MPSV ze dne 20.2.2002, které vzal Městský soud v Praze za podklad svého rozhodnutí, nelze dosud považovat za zcela úplné a přesvědčivé, a to právě ve vztahu k určení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 4.6.2001, považuje Nejvyšší správní soud za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu [§ 39 odst. 1](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka dovolává, tj. plného invalidního důchodu. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost za důvodnou ve smyslu [§ 103](#) odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení ([§ 110](#) odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby Městský soud v Praze vyžádal od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze 1 doplňující posudek.